

Szántai János  
EGY TALICSKÁNYI FÖLDRE

*Farkas Árpád úrnak, loco*

Dobrudzsából,  
Partiumból,  
Moldvából,  
Mezőségről,  
Királyföldről,  
Máramarosból,  
Bánságból,  
az Üveghegyen is túlról  
érkezünk,  
tudod, szélfúttá falvakként  
háztűznézőbe  
erre a talicskányi földre.  
Mintha más bolygóról hányták volna ide,  
mondják sokan.  
Mondják azt is,  
nem létezik,  
kubikosok elhordták,  
sőt, ide se...

Bár mostanság  
úgy hírlik, mégis  
szabad neki.  
Nefelejcskék szemű  
kartográfusok  
nagylelkűen  
berajzolták  
az egységes és oszthatatlan  
térképre:  
tessék,

nyugodtan lehet lenni,  
de határtalanul ám,  
túlzásokba azért ne essünk!

Jó dolgunk van.  
A fagyot elvitte az ördög,  
nem kell már alagutakat a hóban.  
A hó, a hó a múlté,  
aki tehette, túlélte,  
elhalt, elhúzott,  
amerre látott,  
elhált vegyesházasságot,  
szó ne érje a ház elejét.

A házmesterünk  
megvan még.  
Ő halhatatlan,  
ellentétben  
a tudomány felkent papjaival.  
Ma is megszervezi  
a közmunkát,  
-adakozást,  
megmondja,  
merre van nyugat,  
mit kell lenyelnünk,  
mi gyomorforgató.  
Csak a hang fodrozódik  
másképp a közös tócsa vizén:  
selymesen, akár a zsinór.

És a kerti törpék sem emigráltak.  
Érthető:  
cinkelt kockák vagyunk  
így együtt,  
ünneplőben.  
Figyelik az idehányt kertet,  
figyelik az odahányt házat,

ki tér be, ki tér ki,  
fordul-e a század,  
mértéket vesznek  
a földről,  
hány köb,  
hány méter,  
miféle rongyokból  
vágják össze  
a szőnyeget,  
miféle nyelveken,  
hogyan lehet,  
hogyan még mindig  
repül...

Közben  
mi  
itt,  
talpig földben:  
doamnelor, domnilor,  
hölgyek-urak.  
Ácsorgunk Európa tágra nyílt ablakai alatt,  
aztán vagy hazarepít,  
vagy belecsap  
a sokszín háttérbe  
a huzat.